

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, za pol leta 2 K in za četrt leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 5 K, za druge izvenavstrijske dežele 6 K. Kdor hodi sam ponj, plača na leto samo 3 K. Naročnina se pošilja na: Upravišтво „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se pošilja do odpovedi. — Deležniki „Katoliškega tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 v. — Uredništvo: Koroška cesta štev. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravišтво: Koroška cesta štev. 5, vsprejema naročnino, inserate in reklamacije. — Za inserate se plačuje od enostopne petitrste za enkrat 15 v, za dvakrat 25 v, za trikrat 35 v. Za večkratne oglase primeren popust. Inserati se sprejemajo do srede opoldne. — Nezaprete reklamacije so poštne proste.

Naša kmetijska šola.

Kohkor nam je znano, je določen za našo kmetijsko šolo le en letnik. To je malo in veliko; malo z ozirom na potrebo temeljitega, intenzivnega pouka v kmetijstvu, veliko za kmetovalca-očeta, kateri zelo pogreša vsako delavno moč, ki se mu na kakšenkoli način zgubi — in če tudi samo za eno leto. Ne bi rekel dvakrat, da se marsikdo odloči rajši za Maribor ali Grottenhof pri Gradcu, češ, če prebijem eno leto brez sina, bom prebil pa še drugo leto, a vendar se mi fant več nauči in mi bo pozneje bolj koristen. Čisto naravno. Sicer pa ne umem, zakaj mora biti ravno na naši kmetijski šoli enoleten tečaj, toda držimo se tega, kar se nam udi.

Po drugih deželah uspevajo kaj dobro zimske kmetijske šole, na katerih se poučuje, kakor pove že ime, v zimskem tečaju, in sicer dve leti po vrsti navadno od srede oktobra pa do konca aprila meseca prihodnjega leta, kar se ravna seveda po deželnih razmerah in potrebah. Dotični strokovni učitelji opravljajo drugega pol leta službo kmetijskih potovalnih učiteljev; kot taki shajajo se s svojimi učenci in opravljajo ž njimi v njih domačiji praktično tista dela, ki jih na zavodu radi neprikladnega časa izvrševati ne morejo. Tako se kaj krasno spolnjuje in zakrožuje šolski strokovni pouk, in prepotrebna vez med kmetijsko šolo in domačim kmetijstvom se jači in utrjuje na korist splošnosti. Kaj priporočljivo je tudi, da se učenci prvega tečaja sprejemajo kot praktikantje na šolo za naslednje poletje in se seveda primerno odškodujejo, dočim drugi učenci v letnem času, ko ima kmetovalec največ dela, pomagajo starišem in doma prakticirajo po navodilu

svojih strokovnih in potovalnih učiteljev, kakor smo že zgoraj omenili.

Ni namen teh vrstic agitirati za zimsko kmetijsko šolo z dvema tečajema, temveč njih namen je, opozarjati širšo javnost na najvažnejše stvari in resne dejstva, ki nam jih je v tej priliki najbolj uvaževati, kar je Vaš list že opetovano počel in priporočal.

Res, živimo v znamenju nekake tihe vojke, ki se ne more tako hitro in odločno izvojevati nam v prilogi, ker je žalibože podobna bolj oni igri, ki ji pravimo — „slepomišloviti“.

Želeti bi bilo, da se zglašajo v listih razni interesentje ter objavljajo svoja mnenja, uvažujoč načelo, da je pero močnejše nego meč, — ali pa skličejo, kar bi bilo še najboljšje, shod večakov in drugih merodajnih oseb na Štajerskem, da doženejo, katero pot je ubrati, da ne zgreše pravega, lepega cilja, radi kojega si danes še misimo čisto na jasnem.

Govorijo, da se deželni odbor odloči za Sv. Jurij ob juž. žel. — Meni je ta kraj tako ljub in drag, kakor vsak drugi kraj na Spodnjem Štajerskem; a tako rad ga pa seveda le nimam, da bi se ogreval za ustanovitev naše prve kmetijske šole v tem trgu ali njegovi okolici, radi koje bi bilo, računajoč z resničnimi dejstvi in fiktivnimi potrebami našega gospodarstva, spodnještajersko kmetijstvo brezdvomno žrtev, katere pač nikdo od nas zahtevati ne more niti ne sme, nobeden St. Jurčan niti nobeden gospod od pristojnih oblastnj. Interesi vsega Spodnjega Štajerskega so nad interesi Sv. Jurija ob j. ž. ali drugih krajev brez izjeme in se jih ne sme spravljati v nevarnost. — Tu naj ne velja prislovica: „Kdor prej pride, prej melje“, ker se gre za splošne koristi naših sodeželanov.*)

Naša dežela na jugu je lepa in rodovitna;

nje zakladi so takorekoč še zakopani, in naša kmetijska šola nam bodi dober kašipot do lepše bodočnosti in dobra, odkritosrčna prijateljica in vodnica. Dajmo ji torej trdno, dobro podlago, od koje bo odvisen njen obstoj in njen povoljni razvoj, in ne grešimo lahkomi-selno na škodo samim sebi ter svojim potomcem in na korist svojim silnim nasprotnikom, ki se hudobno veselijo naših gospodarskih nevspehov, katerih sami vselej tudi krivi nismo.

Torej pozor in na pošteno, pravično delo!

*) Opomba uredništva. Mi smo zavzeli v tem, kakor znano, drugo stališče. Toda g. dopisnikom puščamo prosto besedo, da se stvar vsestransko razmotri!

Političen shod na Remšniku.

„Slovenski svet ti si krasan“, te besede uidejo nehote iz ust vsakega, katerega pripelje pot na ta lep hrib v Kozjaku. Kakor očaran zre na krasen razgled, ki se mu nudi po lepi, krasni slovenski domovini. Čez Kozjak, severni del zelenega Pohorja tja gor do Karavank, na katerih vznožju prebivajo in bijejo Slovenci hud boj za svoj obstanek, ti gre oko. In na tej zemlji prebiva naš ljubi rod slovenski, ta zemlja je last slovenskega ljudstva. Toda od severa mu grozi sovražnik, ki grabežljivo stega roke po tej krasni zemlji. Vendar Remšnik stoji kakor najsevernejši steber Slovenstva in njega vrli prebivalci bodo skrbeli, da bo ta steber stal kakor skala, neomajeno, ob katerega se bodo zastonj zaganjali podirajoči valovi nemškega morja. To so prisegli ti vrli možje na shodu, katerega je priredilo „Slov. društvo“ v njihovem kraju, in da bodo to prisego tudi držali, to nam je priča stara slovenska mo-

LISTEK.

Številka 79.

(Slika. Iz hrvatskega prevel I. V. Starogorski.)

V šolah se uči človek vsakovrstnih reči, katere potem lahko rabi v življenju, ali ženiti se človek ne uči v šoli. In tudi v tem se mora imeti malo vaje, da ne pride pozneje do karih neprilik.

Gospodu Franu Naraniču bi gotovo ne škodovala taka mala vaja. Pa on je čakal, dokler ni dobil pleše na glavi in radi tega mu je delalo to sitnosti.

Krojač in čevljar, klobučar in rokavičar pomagajo složno debelemu snubaču, da bi bil, kolikor mogoče lep in lasar je napravil lase, ki so morali očarati srce in dušo.

Ko je teh šest umetnikov gospoda Naraniča tako krasno okinčalo in priredilo za oporoko, se odstranijo, da ga ne motijo v tem svečanem trenutku.

Bilo je ob štirih. Za jedno uro bi se moral začeti najsrečnejši in najlepši del njegovega življenja. Zadovoljno se je ogledoval v velikem salonskem zrcalu. Cilinder, bele rokavice, bela kravata in potem ta prekrasni šopek cvetlic. Naranič, Naranič, zakaj se nisi

za to že prej odločil, kako si mogel toliko let živeti tako samotno?

Ko se nagleda samega sebe, pogleda po sobi na svoje pohištvo.

„Ostanite, z Bogom, mili prostori“, je ganljivo vzkliknil, „med vami sem stanoval toliko let, a sedaj z Bogom! Moramo se ločiti, ker grem s svojo novo soprogo v lepšo hišo“.

V tem zadovoljnem premišljevanju ga obišče pismonoša, oddavši mu brzoglavno čestitko od nekega prijatelja. Srečni zaročnik odpre svojo darežljivo roko, da obdari pismonošo. A ta trdovratnež zahteva še osem vinarjev in podpis gospoda Naraniča. In tako se mora desnica v beli rokavici lotiti peresa.

V tem slučaju je bilo vsekako hudo, da se je gospod Naranič moral lotiti peresa, ker prav v istem hipu, ko je hotel pod svoj lepi podpis še postaviti nekoliko črtic, se dogodi, da je stal črnilnik na potu in se prevrnil. Ker pa je črnilo od starih časov sem zelo hudobno, poškropi kot sneg bele zaročnikove rokavice.

„Tristo gromov“, vikne besno Naranič nad pismonošo, „kaj naj napravim sedaj? Za eno uro bo poroka, a jaz nimam rokavic!“

„E“, odgovori premeteni pismonoša, „pa jih namočite sedaj cele v črnilo, da bodo črne. Pisane niso v modi“.

Prava sreča, da je potrdilo bilo podpisano, ker gospod Naranič je kazal dovolj dobre volje, da vrže pismonošo skozi vrata.

Pismonoša se zmuzne iz sobe, a gospod Naranič je kričal nad svojim pohištvom in štirimi zidovi, na koje je imel malo prej tako ganljiv govor. Počasi postane mirnejši in se naposled odloči, da sname pikasto rokavico. To ga je tako zmučilo, da se je ves potil. Da se nekoliko ohladi, vzame cilinder raz glavo.

Njegove nežne roke so bile zdaj pripravljene, da nataknejo druge rokavice, ako bi bile le pri roki.

V tej bedi se pojavi na srečo pred vrati dvovprežna kočija, katero je gospod Naranič naročil, da ga popelje v naročje sreči.

Ko zagleda kočijo, pograbi šopek rož in plane v kočijo. To je bilo kot blisk gotovo.

Hvalevredni običaj gospoda sina je bil, da je rad delal po vzgledu svojega očeta in spoštoval njegove prijatelje. In tako je nekoč pokojni oče gospoda Naraniča se najrajši vozil s kočijažem št. 79; ta številka mu je tudi pomagala do bogastva. A kočijaža so tlačile že leta starosti in tudi oglušil je že zelo.

„Lovska ulica“, vikne gospod Naranič kočijažu in številka 79 jame drdrati po mnogih mestnih ulicah.

Lovska ulica! Gospod Naranič zna, da

žatost, za to nam jamči nje vrli župnik in župan s svojimi vrliimi odborniki.

Z zelenjem in slovenskimi trobojnicami okrašena gostilna g. Bastna je pozdravljala prišlece. Pokanje topičev pa je daleč na okoli naznanjalo, da praznuje slovenska zavednost danes tukaj svoj praznik. V gostilniški sobi pa so udarjali vuhredski tamburaši lepe slovenske komade ter navduševali z lepimi zvoki slovenske pesmi vrla srca poslušalcev.

Ko so odmevali zadnji glasovi naše lepe pesmi „Naprej zastava Slave“, otvoril je zborovanje g. dr. Korošec, kot zastopnik „Slovenskega društva iz Maribora“. Še nikdar nisem otvoril s tolikim veseljem nobenega shoda, kakor današnjega na tem krasnem kosu slovenske zemlje v očigled toliko zavednih in poštenih slovenskih kmetov. Današnje zborovanje je priča, da prodira narodna zavest tudi na levem bregu Drave. To prvo zborovanje na Remšniku nam danes priča, da gre naprej zastava Slave tudi med vami. V prisrčnih besedah pozdravi na to vse došle, v prvi vrsti vrle Remšničane, zavedne kmete iz bližnjih župnij, našega držav. in dežel. poslanca Robiča, požrtvovalne tamburaše in igralce ter navzoče za narodno stvar vnete akademike.

V imenu Remšničanov se zahvali za prireditve shoda in veselice domači župan gosp. Voglar ter pozdravi prisrčno vse došle goste.

Burno pozdravljen začne govoriti poslanec Robič. Z veseljem sem prišel sem med Vas, in v Vaš lep kraj, dragi mi rojaki. Žal, da ne morem poročati mnogo veselega. Naš političen položaj ni posebno vesel, ker ravna vlada, oziroma njeni uradniki, kateri smo mi tako zvesti sinovi, z nami po mačehovsko. Tudi stanje kmeta, ki je naša glavna opora, je od dne do dne žalostnejše. Vsled pomanjkanja delavcev se kmetije ne morejo tako racionalno obdelovati, nekateri kmetje tudi nimajo smisla za sedanjí čas, ki tako trdovratno zahteva po preobratu tudi v tej stroki, zato hira kmetijstvo. Uradna statistika kaže naprimer, da je bilo na Štajerskem l. 1903 prodanih v tuje, ne kmetijske roke 256 kmetij, l. 1904 že 472, od teh odpade na Spod. Štajersko 140. Dražbenim potom je bilo prodanih na Štajerskem l. 1903 287 kmetij, l. 1904 289, od teh na Spod. Štajerskem 140. To je jasen dokaz, da kmetijstvo hira. (To je tako važna stvar, da homo o tem priobčili poseben članek. Opomba uredništva). Proti tem propadu pomaga samo združenje.

Nadalje slika nesramno postopanje političnih uradov v Ljutomeru in Ptuj. Tamošnji okrajni glavarji so pravi „šefi nemškutarjev.“ Da ti nemški uradniki pri nas tako ošabno in

brezobzirno nastopajo, smo krivi Slovenci sami, ker smo preponižni. Mi imamo pravico zahtevati v vsakem uradu naš narodni jezik, storiti pa moramo to dostojno in resno pa ne surovo. Čeravno nas hočejo potopiti v morju nemškutarstva, vendar mi napredujemo, kar kaže današnji shod tukaj na slovenski meji. Bog živi Slovence in jih obvari! S temi besedami je sklenil svoj govor, kateremu je sledilo burno odobravanje.

Ko je predsednik shoda vprašal, če ima kedo kakšno vprašanje ali želje do poslanca, oglasil se je k besedi župan remšniški Voglar, ki je izrazil željo, da bi dobil Remšnik vsakodnevno poštno zvezo. Poslanec je obljubil, da bo vse storil, kar je v njegovi moči, da se ta želja izpolni.

Nato povzame besedo g. dr. Glaser iz Maribora. Pod vtisom tega krasnega razgleda na našo lepo slovensko zemljo, ki sem ga gledal raz vaš grič, si ne morem kaj, da ne bi Vam tudi jaz spregovoril nekoliko besed v spodbudo, da ljubite vašo lepo rodno zemljo. „Slovenec, tvoja zemlja je zdrava, za pridne nje lega najprava“, poje naš nepozabni Vodnik. Držite se teh besed. Glejte, za vaš kraj so te besede najbolj primerne. Kdor pošteno in pridno gospodari na svoji zemlji, tistemu gre dobro. Gospod poslanec nam je risal tužno nazadovanje kmetijskega stanu ter navajal različne vzroke za to. Jaz pa trdim, da so posebno v naših pohorskih krajih mnogokrat ljudje sami krivi, če nazadujejo. Tukaj imate lesotrtžvo in govedorejo, katerim predmetom cena dandanes vedno bolj raste. Gojite ti dve panogi kmetijstva! Držite se starega poštenja in pridnosti naših pradedov kmetov. Glejte, tudi mi vsi izhajamo iz kmečkih hiš, zato ljubimo Vas in Vam hočemo pomagati. Obdržite si te besede v spominu ter delujte z marljivostjo in poštenostjo v svoj in blagor svoje domovine. Bog Vas živi!

Domači g. župnik Podvinski se zahvali prirediteljem shoda, posebno g. dr. Korošcu ter poslancu Robiču kakor tudi vsem govornikom. Priporoča svojim farmanom, naj se držijo teh besed, ki so jih danes tukaj slišali.

V sklepnem govoru se zahvali predsednik shoda g. dr. Korošec v imenu „Slovenskega društva“ vsem govornikom osobito g. poslancu Robiču. Želeč, naj bi mel ta shod obilo sadu, sklene shod z vzklikom: Živel slovenski kmet!

Shod je pozdravil brzojavno g. dr. Jančič, zdravnik v Kozjem s sledečimi besedami: „Buditeljem slovenske zavesti, braniteljem krasnega Remšnika, slava!“

Konec sledi.

Dopisi.

Lajtersperk pri Mariboru. (Naš občinski urad!) Znano nam je, da naše c. kr. glavarstvo pošilja vsa pisma in razglase dvojezično, tako je tudi gotovo poslalo na občino Lajtersperk. Zadnji razglas, kateri pozivlja ljudstvo glede požara v Tilmiču pri Lipnici na Srednjem Štajerskem, bil je popolnoma nemški. Sedaj Vas vprašam, občinski predstojnik g. Lopič, li ne živite Vi med našim slovenskim ljudstvom, katero bi tudi ta razglas v svojem domačem jeziku rado bralo? Vprašam Vas nadalje, ali živite med samimi Nemci, da samo nemški razglas nabijete? Premislite si, g. Lopič, kaj bi rekli poštenei Nemci, ko bi jim kdo poslal in nabil razglas v nerazumnem jeziku? Takoj bi ga dali odpraviti ter zahtevali v svojem jeziku. Nadalje sem opazil, da je bil ta razglas dvojezičen in da ste slovensko stran nazaj zavili, da je nihče ni mogel brati. Na sredini rasgla zgoraj na sredi je cesarski orel, katerega je tudi videti samo za polovico, kar ga je na nemški strani. Opomnimo Vas, g. Lopič, da nam nabijate od glavarstva poslano razglase tudi v slovenskem jeziku. Zapomnite si, da ima slovenski jezik po članu 19. postave z dne 18. oktobra 1868 jednako in isto pravico kakor nemški v šolah, v uradih in v vsem javnem življenju. Mi odločno zahtevamo, da se nam od okrajnega glavarstva poslani razglasi tudi razglašajo v domačem slovenskem jeziku, ker mi hočemo vedeti, kaj nam glavarstvo prepove ali zapove — brez razlike narodnosti. Kmet.

Ormož. (Sokolska slavnost.) Slovan gre na dan. To se je lepo, veličastno pokazalo dne 10. sept. t. l. pri naši slavnosti in skupnem izletu „Murskega sokola“ iz Ljutomera in „Hrvatskega sokola“ iz Varaždina v naš dični Ormož. Množica 5000 ljudi, navdušena za prosep, blagor naše očevine dobitela je iz zelenih slovenjgorijskih gričev, da počasti mile nam goste, mile nam brate in svoje spoštovanje izrazi naši mili materi, materi Sloveniji.

Kruta sila ne bo nas nikdar pomorila; našla je odpor, kateri jasno kaže naši vladi, kako neopravičeno postopa proti nam Slovincem. Vsaki izmed gostov je dobro znal, da je c. kr. okrajno glavarstvo s slavnim Underrainom nam prepovedalo „veselico“, baš Slovenec naj le plačuje dačo, daje vojake, za to je dober, drugih pravic pa mu ne damo, naj bo tlačan. Vedelo je ljudstvo, da je c. kr. namestnija v Gradcu to prepoved kot nezakonito razveljavila, kar pa spet našega ptujkega glavarja ni oviralo, da je „veselico“

je tam jeden rokavičar. A čudno! Ta ulica ni jako oddaljena od njegovega stanovanja, a kočija vozi zelo dolgo. To se mu zdi sumljivo in se ogleda nekoliko po ulici, ker dosedaj je gledal samo šopek cvetja. Pogleda na levo in desno, opazi v svojo žalost, da je s svojo kočijo Bog ve kje. Zraven tega opazi, da ga vsi sprehajaleci na ulici nekako čudno gledajo in se mu posmehujejo. Smešno! Kakor da je zaročnik s šopkom kaka čudna prikazen! Ko se je on jezil na te neumne in otroške ljudi, obstane kočija.

„Tako, gospod Naranič, evo nas v kovaški ulici“, reče številka 79 h gospodu ženinu.

„Kaj, v kovaški ulici!“ vzklikne ta in vstane, „jaz sem hotel v lovsko ulico“, a hipoma zopet sede, ker se mu je kočijaž nasmejaj in dejal:

„Ali gospod Naranič, vi ste gologlavi!“

Naglo se Naranič potiplje po glavi in se tako prepriča, da je rekel kočijaž resnico. Sedaj je vedel, zakaj so ga vsi tako gledali in se mu posmehovali. Začel se je jeziti nad svojo glavo, zakaj ni ničesar občutila, ima li klobuk ali ne.

V naglici je pozabil klobuk doma. Pogleda na uro in uvidi, da nima več časa se vrniti k hiši. Predno kupi rokavice, mora dobiti nekje cilinder. Odloči se, da naprosi enega

v bližini stanujočega prijatelja, naj mu posodi klobuk.

„Počakajte malo“, reče kočijažu, „potem se peljamo v kolodvorsko ulico“, in hipoma oddirja v bližnjo hišo.

Gluhi kočijaž je prečul prvo besedo „počakajte“, in se ni ogledal, ampak oddrdral s svatbenim vozom brez ženina v kolodvorsko ulico. Ravno, ko se je kočija skrila na oglu v drugo ulico, pride gospod Naranič, ki ni našel prijatelja doma.

Radi tega je bil silno jezen, a ko zagleda, kako nori njegov kočijaž brez njega, razljutil se je še huje. Tam kočija brez ženina, a tu ženin brez kočije, gologlav in brez rokavic. O nesrečni dan, kako se boš končal! Kaj bo rekla njegova nevesta, ko ji kočija ne pripelje zaželenega ženina.

Med tem si je domislil, da se lahko dobiti kočijo, predno pride v kolodvorske ulice. A za to je bilo treba junaško bežati.

Bila je v resnici sijajna slika, ko je debeli ženin Naranič jel bežati s svojima kratkima nogama po živahnih ulicah, preskakujoč z junaškimi skoki vsako mlačico, a vse to gologlav v desnici držeč prekrasni šopek cvetja.

No, na gospico Terezijo, srečno nevesto v kolodvorski ulici, je nezgoda gospoda Naraniča delovala čisto drugače, kakor na ulične šetalce.

Obdana s sorodniki je čakala prihoda svojega ljubega Frana, ali zdelo se je, da se ji pogubi vsa nada in radost. Ura je tekla za uro in oni, ki se je kedaj nahajal v sličnem položaju, kakor gospica Terezija, še morebiti pomni, da tako čakanje traja celo večnost.

Naposled se začuje kočija.

„Evo ga“, vzkliknejo vsi in pohite doli, nasproti Terezini sreči.

Ali ko pridejo doli, se začudijo. Kočija stoji pred vrati, ali v njej ni nikogar.

„Ali kje je gospod Naranič“, začno vsi jadikovati.

V tem pogleda številka 79 v kočijo in se prestraši.

„Za Boga milega, saj menda ni gospod ženin padel iz kočije“, reče ves preplašen kočijaž.

„No, to je lepo“, začno govoriti dekleta, „zaročnik, pa se zgubiti!“

Gospica Terezija stoji zgoraj pri odprtem oknu in posluša vsako besedo, ki ji javlja čudno neprisotnost Frana.

„O mamica, mamica“, začne zdihovati, „to je strašno, Fran se je zgubil, to pomeni nesrečo v zakonu, sedaj se moram onesvestiti.“ A ta nezavest ni dolgo trajala, ker jo je zbudil krik in vik, ki se je slisal z ulice.

(Konec prihodnjic.)

drugič prepovedal in to, ko so vse priprave bile skoraj dogotovljene. Okoli dne 1. t. m. bil je še g. dr. Omulec osebno pri glavarstvu in nadkomisar Bouvard, ki je Underraina, bivajočega na zaslužnem dopustu nadomestoval, mu je izrečno rekel, da je „veselica“ v celem obsegu dovoljena. Pa glejte! Isti Bouvard prepove dne 6. septembra zopet „veselico“, od koga je bil v to prisiljen, nam ni znano.

V četrtek, dne 7. sept. bili so že naš vrli dvorni svetnik dr. Ploj, prof. Robič in dr. Grossmann zopet pri c. kr. namestnji v Gradcu in grof Stürgh jim je zopet rekel, da je „veselica“ v celem obsegu dovoljena in je to tudi brzojavnim potom potrdil „Murskemu sokolu“ oziroma njegovemu starosti dr. Chloupeku. Vse to pa njega ni zadrževalo, da je pismeni odlok tako „zvil“, da je dne 10. t. m. to je na dan veselice občinski pisar Gedlička, kateremu je prisostoval nadkomisar Bouvard, „veselico“ zopet prepovedal. Predstavil se je namreč ta gospod Gedlička našemu starosti dr. Geršaku kot vladni pooblaščenec (???) in tedaj moramo smatrati, da je ta tretja prepoved njegova izduha.

Pa slavnost se je itak vršila. Kako to?! Poldan je komaj odzvonilo in akoravno je „veselica“ bila oznanjena „po večernicah“, vrela je ljudstva od vseh strani in ni še bila ura dve, bil je Ormož poln. In gospoda! To niso bile „barabe“, to so bili kmetje, trdni kmetje, to so bili kmečki fantje in dekleta! Mi smo ponosni! in smemo biti ponosni, ker imamo taki rod! Na obrazu se jim je bralo veselje, čisto veselje. Kako tudi ne? Prišli so pozdraviti svojih milih bratov. In slavna vlada dovoli ponižno vprašanje: „Je li zločin, da pozdravi brat brata?!!“

Nedogledna množica pričakuje drage nam Ljutomeržane ob „okrajni cesti“ na meji Ormoža. Cesto je Gedlička s štirimi orožniki zasedel. Mi si samo dovolimo vprašanje, katera je cesta, ki jo okraj dela?! Menda naša — ne ormoška!

Pridejo Ljutomeržani, pridejo, voz za vozom — 30. Burni „Na zdar!“ jih pozdravi, nam odzdravi, kliče v nebo, da kaznuje vso krivico, kojo nam naši sovragi zavdajajo! Okrajno cesto so zaprli sokolom, davkoplačevalcem ormoškega okraja!!

A čas hiti k sprejemu bratov Hrvatov — sivih sokolov. Peš čez občino Hardek opet v mesto. Hardečka požarna bramba, nje vrli načelnik hardečki župan g. Stanič po domače „Hardečki kralj“, najnaprej — Gedlička, občinski pisar ormoški, z orožniki v ozadju jo razštropi, isto požarno brambo, katera je tri tedne poprej obvarovala Ormož, mesto Ormož strašanskega požara!! Grda, črna ne-hvaležnost!!!

Ljutomerski sokol, požarni brambi hardečka in trgoviška, ljudstva tisoče i tisoče hitimo na dravski most k sprejemu bratov Hrvatov. Nadkomisar Bouvard, pisar Gedlička s 24 orožniki zaprli so most. „Nazaj!“ Pa sokol ne pozna besede „Nazaj!“ ampak vedno naprej. Razburjen hiti starosta dr. Chloupek z njim dr. Grossmann in dr. Kristan k nadkomisarju, razburjen dohiti dr. Magdič, starosta „Hrvatskega sokola“ čez most. Vsi protesti, vsi iskazi ne pomagajo nič — brati Hrvati ne smejo prek! Mine četrte ure, mine drugi četr. Naše ljudstvo, bilo ga je 4000, se ne gane, stoje kakor skala. Nevarnost je velikan-ska!! Nato dr. Grossmann: „Vi, g. nadkomisar Bouvard, ste odgovorni za potoke krvi, ki morajo teči!“ Mož je uvidel skrajno nevarnost, uvidel svojo nemoč, je gledal ljudstva neizprosno, jeklen obraz, obledel je in trikrat prepovedana veselica je bila v tretjič dovoljena.

Hiteli so naši najožji bratje Hrvati čez most, „Na zdar“ donel je ob mili Podravini, razlegal se gor in dol in kazal: Podravje je naše in bo uvijek! Krepki pozdrav! in hiteli smo na slavnostni prostor. In to, kar se je zdaj vršilo, to ni bila več „veselica“, kakor smo jo nameravali, to je bila slavnost, tabor ljudstva, ki ni govoril, ki je v srcu nosil svoje blaženo čustvo, navdušenje za svojo mater

Slovenijo. Navdušenje dokipelo je do vrhunca, ko smo gledali menjajoč se „Hrvatskega sokola“ in „Murskega sokola“ natančno proizvajati točko za točko javne telovadbe. Lepo je bilo, čez vse lepo pravi vsaki, kdor je to videl. Vam pa vrli sokoli, lepa hvala in krepki „Nazdar!“

Prosta zabava je bila odmev vsestranskega navdušenja, kar smo čutili v srci, izlili smo v pesem, milo slovensko pesem, ki je jasno — glasno donela v večerni mrak, plula čez nočno ravan, oblila ormoško ozidje in si ga osvojila s svojo čarobno močjo. To je bilo dično, rajsko veselje, slišati zbor g. Schneiderja z njegovimi ljutomerskimi pevci in pev-kami. Le iz blagega, čistega slovenskega srca more se izliti tolika slast. Vi pa, dragi Ljutomeržani, morete biti ponosni na svojega Schneiderja in gospodični Repičevi.

Kaj vrlo je odgovarjal Schneiderjevemu zboru zbor akademičnega ferijalnega društva „Bodočnost“ in tudi kmečki zbori niso zao-stajali. Pesem je donela, bili smo veseli.

Slavnemu pripravljalnemu odboru čast, da je v enem dnevu vse toli okusno priredil; dr. Geršaku pa krepki „Nazdar!“ za prepustitev vrta. Največja čast pa gre našim vrlim narodnim gospem in gospodičnam, da je slavnost tako lepo uspela. Več noči poprej že niso spale, da so potrebno priredile, pa so bile zato manj ljubke? manj ljubeznive? Ali ne, ravno nasprotno! Šotor za šotorom bil je oblegan, vsakdo bil je postrežen; jedna je več storila kakor druga, nobena ni zaostala.

Slavni vladi pa srčna hvala za njeno postopanje! Brez vseh teh šikan „veselica“ gotovo ne bi bila tako velikanska, tako im-pozantna — postopanje vlade pri dravskem mostu je slehernemu odprlo oči; mi hočemo ostati pod Avstrijo in nikdar od vlade ne sprejmemo pruskega žezla. Slovenske gorice bile so avstrijske in ostanejo, nikdar pa ne bodo pruske! To je naša zadnja beseda!

Sv. Križ na Murskem polju. (Mater sem moral zakopati...) Ob vsakokratnem vročem mi brzojavu sem se stresel, tokrat pa najhuje: „Mati nevarno bolena, takoj pridi! Pljučnica“. Streslo se mi je srce, kakor da se je kos materine duše odtrgal ter prelil v sinove prsi...

Brzel je konjiček po Savinjski dolini. Upi, pomešani s strahom, so me poganjali proti Celju. Misel je pobijala misel. Dober mesec dni je, kar me je obiskala mati, in sva se peljala po isti cesti oba v morju veselja in zadovoljnosti, toliko sva kramljala, povpraševala, kako doma in kako pri meni. Srečen duhovnik, ko te obišče mati! Le prijazno jo sprejmi, v vsem ustrezni, ne skrivaj je, le v osprednje ž njo; to ne bo baharija, pa če bi bila, gledajo na njo dobrotna nebesa z dopa-denjem. Pazi na vsako besedo, ker na tehtnici materinega srca tehta tvoja beseda več ko bratova ali sestrina! — Na progi od Celja do Spielfelda so v sosednjem kupeju peli italijanski delavci v lepih tenorih; ko bi raje molčali, sem menil, kakor sem molčal jaz in molčal zunaj večer. V mestu R. prisledla je sestra. Čim bliže domačega kraja sva bila, tembolj se nama je stiskalo srce.

Šel sem skozi domačo vas, šel rad in nerad. Najraje bi nalašč krenil po daljši poti. Odjužna sapa je nalahko vela. Na desni in levi je vse spalo, pa sanjal sem, da spava življenje, da brsti upanje, ki me je doslej redkokedaj prevarilo. Vstopil sem. V sobi je kakor po navadi, le nekaj se je izpremenilo. Mati je ležala na postelji in na oknu sem zazrl steklenice iz lekarne. Ob strani so sedeli domači, ki so si brisali oči, in pridni sosedi. „Mati, jaz sem!“ „Dobro, dobro!“ Kolika razlika med poprejšnjimi sprejemi in med zdajšnjim! Pogledala me je baje jasneje in bistreje ko prej koga drugega, gotovo zato, da bi s prijaznim pogledom vsaj nekoliko zatajila morečo bolezen, ki ji je bila že tako strašno začrtana na obrazu. „Mati, gospod vas pozdravijo!“ sem djal, in hipna zadovoljnost ji je razjasnila lici. Izpraševal bi... pa vprašanje mi ni hotelo na ustna. Tolažil bi...

pa tolažbe sem sam potreboval in kako naj tolažim to zlato bitje, v katerem sem bil sam iskal tolažbe in vselej tudi našel tolažil toli božajočih, tolažil nedosežnih, mehkih. Obsojati bi začel sebe in druge, ki so jo kdaj razžalili, pa kakor je bila nekdaj le ona edina sodnica med nami otroci in dozdevnim razžaljivcem, tako je tudi zdaj govorila: „Vsem vse odpuščam... le molite za-me, Lojze posebej pa naj za-me mašuje“.

V predsobi sem zvedel natančneje o materini bolezni. V soboto je legla še zdrava spat, po noči pa je začutila v prsih bolešno zbadanje. Drugi dan jo je že v prsih nekaj žgalo, bodlo, rezalo in stiskalo. Sprva jo je posilil suh, a pozneje je jel pritiskati žlezast kašelj. Zavladala je pljučnica.

Ker je bila prejšnji dan spovedana, sem jo drugo jutro obhajal jaz. Tako je želela. S tresočo roko sem dal sveto popotnico na mizo. Žig in nekaj težkega sem začutil v srcu, ko sem govoril besede: „Glejte Jagnje božje...“ Če sin prinese materi sveto popotnico, razra-doščenja menda ne okusi, pa vendar je v tem nekaj svečano-resnega, milega, pretresujočega.

Zdaj se je začela moja telesna postrežba. Bila je skromna; medtem ko je sestra bolnico prenašala, vzdigovala, delal sem ji z gabrovo vejico hlad in ji sedeč ob postelji odganjal one sitnice, ki delajo bolniku v poletnem času toliko neprijetnosti. Lica so bila voščena, čelo potno, očesne jamice zatemnele, uglobljene. A vendar materine oči niso bile liki pepelnati kupčki, pod katerimi ne tli več nobena iskra ljubezni, ne, oči materine bile so kakor oblački, za katerimi se je skrivalo toplo solnce materine ljubezni.

Ko je zaplul mir po sobi in so mračno-prosojne zavese naredile temo, in je mati zadremala, sem segel urno v prošlost po spominih. Med drugim sem se spomnil, kako je klečala mati pri Sv. Trojici v Slov. goricah pred prebl. Brezmadežno, ko me je dala v prvo šolo v M. in me zapustila s culico jabolk in hlebom domačega kruha in klicala „Tolažnico žalostnih“ na ves glas, ko se ji je zdelo, da mora izjokati zadnjo solzo. Kadar sem prišel domu, me je prišla že na kolodvor objemat v sladkem objemu; včasih se je pa doma skrila v kot, češ išči me. Joj, materine ljubezni ne ob-seže nobena stvar. Iz materinega srca seže daleč ven, kvišku, na široko. Prej izteko Muri potoki, ko izpuhti vir materine ljubezni; prej ustaviš plaz, ki se je sprožil vrh snežnika in brzi z neodoljivo silo v dolino, ko ustaviš materino ljubezen. Za kapljico radosti, ki jo izprosi svojemu otroku, rada izpije večkrat grenki kelih boleti. — Molitev materina in domačin pokojni dr. Ivan Križanič ste bili dve brvici, ki ste me vodili do brega boljšega življenja. Seveda tudi ti dve brvici, po kateri sem stopal, bi že zdavnaj prelomili, ko bi jih ne podpirala na tihem in prikrito druga večja moč — previdnost božja. Na previdnost božjo je mater opozoril imenovani rajni gospod, in od tistega časa še prideva k drugi molitvi v moji rojstni hiši še dandanes en očenaš „na čast božji previdnosti“. Malo veselja je doživel moja mati. Pa eno veselje, in to neskaljeno, je uživala, ko sem primiciral. „Izkazal si svoji materi najvišjo in najsvetejšo uslugo, to te naj tolaži“, mi piše prijatelj. Kdo bi starišem ne privoščil tega veselja? Siliti sina v bogoslovje tudi stariši ne morejo in smejo, a le to naj omenim: ko bi nekateri dijaki po dovršenih študijah hotel presojevati vsa štiri pota, ki ga morejo privedi v vrtnec življenja, objektivno, brez predsodkov, brez neke vsiljene mu mržnje zoper cerkev in du-hovenstvo, kar je beleg modernega dijaštva, in bi še imel malo srca, bi se marsikateri četudi še z nepopolnim poklicem odločil za bogoslovje. Ne zabi vendar, da se poklice usovršuje v bogoslovju, ko delujeta milost božja in doma materina molitev. — Spomnil sem se tudi, kako modra je bila moja mati; en pogled zdal je pri njej več ko sto besed. To so besede drugih, zato nisem bahač. Mehko, včasih premehko je bilo njeno srce. Bila je mehka kakor v gaju breza; le malo jo zareži

in videl boš, koliko sladkega soka ti izlije iz sebe. In na to stvarico je prišla zdaj pljučnica, kakor večer, ki se spušča na temnih krilih na vasico, kakor jastreb, ki se spušča na go-lobico.

Prebolela je bolnica krizo, pa prišla je zraven srčna bolezen. Zdravnik je injiciral, z glavo majal. "Še ti me nočeš obraniti?" mi je rekla mati. To mi je zasekalo rano v srcu! Joj, izkapljavati je začelo materino življenje. Izkapljalo je... Ko je odzvonilo Zdravomarijo, smo sirote plakale okoli mrtve matere, odkraja res neutolažljiv plak. Jaz sem ji zatislil oči. Otroci smo z moko rutico, ko se je truplo že umilo, še enkrat drgnili po materinem licu. Lep običaj to.

Bilo je na praznik Marijinega rojstva. Tega dne ne bo pozabila moja hiša in še ena blaga hiša ne, kjer službujem, ki jo je zadela ista usoda. Lep popoldan je bil, ko se je pomikal sprevod po solzni, zadnji poti na pokopališče. Voz, natlačenih z vencami ni bilo pač pa je verno ljudstvo pletlo nevenljive vence sv. rožnega venca rajni, kakor je pripomnil govornik ob zevajoči jami. Žalujejo potolažil je pevski zbor "da vidmo zopet se nad zvezdami", potem pa je bilo kakor pesnik-rojak toži:

Gruda za grudo pada
v grob teman,
v grobu je moja nada,
san krasan.

(Freunsfeld, Ob grobu 76)

In zdaj, ko ogledujemo materino sliko, se vam, brati in sestre, ne godi kakor se je godilo istemu pesniku, ki je zapel z jokom (Njej, 113).

In tebe ni več, zlata mati?
Verjeti noče mi srce,
prostora misli noče dati,
da si preminila z zemlje.

A. Z.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

S pošte. V Trbovljah se je ustanovila 16. t. m. druga pošta, tako da ima Trbovlje sedaj dve pošti. Stara se imenuje Trbovlje I, nova Trbovlje II. Nova pošta ima vsak dan trikrat zvezo s staro pošto potom poštnega pota. Nova pošta bo poslovala za te le kraje: Dobovce, Dolence, Gabersko, Gorence, Ješenovo, Jevšje, Klek, Knezdol, Loke, Ojstro, Ostrenk, Planina, Potok, Podmeja, Prečna, Ravne, Razpotje, Govejpotok, Rovte, Sv. Katarina, Sv. Mark, Sošnje, Trbovlje (kraj) in Zadobje.

Mariborske porotne obravnave. Prvi dan, v ponedeljek, dne 18. t. m. sta stala pred porotniki: dopoldne 17-letni Jurij Vojnovič iz Ivankove, ki je bil obsojen zaradi nenravnosti na osem mesecev težke ječe, popoldne je bila obsojena dekla Marija Caf iz Št. Jurija v Slov. gor. zaradi detomora na tri leta težke ječe. V torek se je vršila obravnava proti Francu Ojsteršek, ki je umoril dne 12. maja t. l. Matija Koren iz Orehove vasi in ga oropal denarja. Ojsteršek je bil obsojen na vešala.

Sv. Ilj v Slov. gor. Nemški stebri v Šentlji padajo drug za drugim; "daj pa je padla njih glavna upora. Zato tolika razburjenost v "nemškem" taboru. Dobro poznan dopisnik umazane mariborske krote hotel je rajnemu Repniku v spomin zapisati lepe reči; a v svoji preveliki "srčni boleti" je skoro pozabil na Repnika, a tembolj si je privoščil slovensko duhovščino in celo škofa ne pusti pri miru. Seveda mi navadni ljudje ne moremo razumeti, kako pride duhovščina in celo škof sam v dotiko z Repnikovo smrtjo. Bog je gospodar češ življenje in smrt, tako smo se učili že v šoli. A naši ljubeznivi privrandanci imajo seveda svoje nazore... Ko so rajnega, kakor je pri nas lepa navada, ljudje v bolni obiskovali, se je nekdo izmed njegovih prijateljev strašno razjezil in je rekel, da bi najraje vse "tercijalke" oklofotal in jih vrgel na stezo. In ko se je Repnik dal spovedati, je

rekel zopet dobri prijatelj, da stem dela sramoto "Nemcem". Brez vzroka te govorce gotovo niso nastale. Taki so! Potem so menda res duhovniki krivi in pa "tercijalke", da nemškutarji umirajo... "Bil je naš nasprotnik" — te besede "Slov. Gosp." bile so kakor ognjena strela v razgrete "nemške" glave. Mislimo pa, da se s temi besedami "Slov. Gosp." gotovo nič ni pregrešil zoper spoštovanje, ki smo ga dolžni rajnim. Ali so morebiti tisti naši prijatelji, ki jih je rodila slovenska mati, pa se tega sramujejo; ali so to naši bratje, ki so nam povsod nasprotni in bi nas potopili v žlici vode, ko bi bilo mogoče? Vsa čast rajnemu! Bil je sin priprostitih slovenskih starišev, mirnega značaja in ljubeznjiv do vsacega. Vsak človek pa ima svoje slabosti. In prišli so dobri prijatelji, ki so se mu znali klanjati in ga pridobiti zase. Mož ima denar, to so modre butice hitro spoznale. Šentljsko nemštvo pa že itak stoji na slabih nogah — treba pomoči... No in kakšna dobra južina — kdo bi se je branil... In zdaj pa je vse to proč! Zato toliko nepotrebne jeze. Če bo treba, še bomo povedali več in bolj jasno!

Nič ni tako skrito, da bi ne bilo kedaj odkrito! Ta pregovor se je uresničil pred kratkim v lepi, a žalibog skoz in skoz ponemčurjeni vasi Selnica ob Dravi. Podravska podružnica S. P. D. v Rušah je približno pred 4 leti pribila z dovoljenjem posestnikov na neki hiši kašipotno tablo z dvojezičnim napisom: Čez Boč k Sv. Duhu 3 h — Ueber Walz nach Hl. Geist 3 h. Čez par dni zgineta tabla. Stvar se je naznanila c. kr. orožniški postaji v Rušah, ki je marljivo iskala in povpraševala po ukradeni tabli. Tedanji občinski predstojnik — zdaj ga ni več med živimi — je bil videti pošten Nemec in se je sam zgražal nad odstranitvijo table. Preiskava ni tedaj ničesar dognala. Letos se je hiša prej imevanega obč. predstojnika prodala in v neki omari se je našla med starimi pismi dotična tabla. Kako je prišla tabla v županovo hišo, naj si častiti bralci sami razjasnijo. — Toliko pa nas ta slučaj uči, da tudi Nemcu, ki nam kaže še tako pošteno lice, nič ne smemo zapupati in se nanj zanesti. Pa ta mož je še vendar bil eden izmed "boljših" Nemcev na levem bregu Drave, kakšni pa še le morajo biti drugi selniški nemčurji!!

V Ljutomeru je umrl dne 16. t. m. Martin Bračko, dolgoletni cerkovnik, v 71. letu svoje starosti. Dolgi 27 let je oskrboval težavno službo cerkovnika v občno zadovoljnost. Pokojnik je bil mož poštenjak, značajan narodnjak in je vestno izvrševal svojo volilno pravico. Zaradi njegove vesele narave in dovtipov so ga povsod radi videli. Bodi mu zemljica lahka v sosedstvu neštevilnih župljanov, katerim je kot mežnar posodil zadnjo pot!

Kmetom ormoškega okraja v premislek. Ste jih videli v nedeljo, dne 10. sept. ob Sokolski slavnosti te vaše prijatelje, ormoške nemškutarje, kako so z vami ravnali? Vsi veste, kake ovire so nam delali, prej ko smo dobili dovoljenje, da nas obiščejo Murski in Varaždinski Sokol. Videli ste naše Sokole, same krepke kmečke fante! Zakaj se bojijo nemškutarji tako jako ravno teh naših rdečih robačarjev? Zato, ker vedo, da pod rdečo srajco bije srce za naš narod, da teče po žilah zdrava, slovenska kri. Kaj ste si mislili, slovenski kmetje in fantje, ko so Varaždinski Sokoli morali razoglaviti, s čepicami v rokah, rdečo srajco skrito, iti čez dravski most. Ste jih videli te nemškutarje, katere vi red te, ko jim težko zasluženi denar v trgovine in gostilne nosite, kako so pihali po Ormožu v nedeljo, ravno tako, kakor da bi mi bili sami roparji. Kdo je kriv, da se upajo nemškutarji tako z nami postopati? Sami! Zakaj jih sami redite, te nehvaležneže! Slovenski kmet, zavedaj se ob vsaki najmanjši priliki, da te je rodila slovenska mati na slovenski zemlji. Nemškutarju si samo takrat prijatelj, ko mu neseš svoj denar. Če pa hočeš iti na Sokolsko slavnost v Ormož gledat svoje sinove, Sokole, pa te čakajo žandarji in nemškutarji, a

kot prijatelji, kakor si jih videl v nedeljo, dne 10. t. m. Slovenski kmet, ki se zavedaš naše majke, spodbujaj druge mlačneže, tvoje sosede in znanee! Na naši rodni slovenski zemlji hočemo in bomo mi Slovenci gospodarji!

V Kraljevcih župnije Sv. Jurija ob Ščavnici so bile dne 16. t. m. občinske volitve. V drugem volilnem razredu so dobili narodni kandidati po 26, 25 in 23 glasov — bračijanci pa komaj 6 glasov; v prvem razredu narodnjaki vsi štirje po 5 glasov, bračijanci po 2 in 1 glas. Vsa hvala gre zavednim narodnim volilem, ki so tako složno volili. Živel!

Slovenska zmaga v Ivanjcih. Iz Ivanjce: Pretekli ponedeljek, dne 18. t. m. vršila se je v naši občini volitev novega občinskega zastopa. Narodna stranka je zmagala v dveh razredih popolnoma, le v prvem razredu je po žrebu prilezel en nasprotnik v odbor. K volitvi prihlačal je tudi g. orehovski Bračko, ker je mislil, da bo s svojo navzočnostjo naše volilce zbegal, pa zmotil se je grozno, ker smo se ga presneto malo ustrašili. Ko bi naši volilci vedeli prej, da je prišel na volišče brez vsake volilne pravice, zanesli bi ga pod kap, kjer bi si ohladil svoje vroče čelo. Slava vrlim volilem!

Slov. Bistrica. Dne 24. avgusta t. l. je baje nek stekel pes hodil po občini Ritoznoj in okolici in je dne 28. avgusta t. l. neki od istega ogriznjen pes na steklini zbolel in poginil. Mariborsko okrajno glavarstvo je zato zapovedalo v občinah Slov. Bistrica, Gornja in Doljna Polskava, Gornja in Doljna Nova ves, Osel, Črešnjevec, Sv. Martin na Pohorju, Ritoznoj, Šentovec, Kovačev breg, Zgornja Bistrica, Zgornja in Spodnja Loznica, Cigonce, Gabernik, Kalše, Pokošje in Laporje pasji kontumac še nadalje (do preklica), in sicer za dobo najmanj 3 mesecev.

Od Velike Nedelje. Čudne reči se go-dijo pri nas. Ker je tukaj toliko ptujskega mrčesa, zato je tudi to mogoče. Oglejmo si nekoliko "Štajerčeve" pristaše. Bil je ginljiv prizor, ko je dne 12. t. m. nesel nekdo iz Drakšna v spremstvu žandarskega klobuka "dol po placi" križničke drva v grad in farovžko koruzo v župnišče. Kaj še bo iz tega sledilo, bom že poročal. — Ko je 15. t. m. imelo bralno društvo veselico, je odšel bližnji trgovec Škvorec z drugimi Nemci v otok, da se jim ne bi vznemirila nemška (!) kri. — Mihovski "fajerberferajn" je že čisto oslabil. Na cesarjev rojstni dan niti niso prišli k sv. maši, med tem ko je slov. požarna bramba bila polnoštevilna, namreč 32 udov. Ali ni vsem naš cesar vladar? Da bi oživili spet "fajerber", si prizadevajo g. Flucher ustanoviti "štrajh-muziko", da bi si s tem nalovili "fajerberkarov." Pa gre kisló! — "Štajerc" se nabaja v teh gostilnah: pri g. Miklu, ki pride nagovarjat ljudi, da ga naj čitajo; pri g. Dol-lenschecku v Sodincih; pri Pettki v Vičaneh; včasih tudi pri Koseji v Senežcih.

Pesničar.

Iz Št. Jurja ob juž. žel. V nedeljo, 24. t. m., bode blagoslovljanje zastave šentjurskih veteranov. Povabili so veteranci bratska društva. Pride tudi celjska bismarkovska godba. Ž njo pa gotovo prikolovrati več hajlovcev celjskih in slavnafakinaža za parado. Šentjursčani! Tržani in okoličani! Posebno pa vi šentjurski fantje! V četrtek (14. t. m.), ste pokazali, kako vam plameni srce ljubezni do naroda slovenskega. Gotovo vam je na tem ležeče vse, da naš slovenski Št. Jurij ohrani svoj naroden, slovenski značaj — na vsak način! Šentjursčani! Ko bi se v nedeljo kdo le drznil zahajlati v našem narodnem Šentjursku, povejte istemu fakinu, da v našem slovenskem Št. Jurju nikdo niti ziniti ne sme "hajl!" Branimo naš slovenski narodni Šentjur! Naprej zastava Slave!

Šentjurski fant.

Celjske porotne obravnave. V torek, dne 12. septembra je stal pred porotniki 18-letni hlapec Anton Spanzel, ki je v gostilni Blodnika v Suhemdolu vdaril s sekuro po glavi Rebernika, ki je komaj okrevl vsled te strašne

rane. Žugal je tudi Borovniku s sekiro. Spanzel je dobil štiri leta težke ječe. — S ponarejenim 20 kronskim bankovcem je plačal Janez Zorič pri trgovcu Bahčiču. Zaradi tega se je moral zagovarjati dne 13. t. m. pred porotniki, ki so ga pa oprostili. Obsojen je bil samo na tri dni zapora, ker so našli pri njem revolver, ne da bi imel za njega orožni list. — Jernej Urlep in Jakob Novak, hlapca pri gostilničarju Dobovišek v St. Juriju ob juž. žel., sta se stepla. Novak je Urlepa prejel za grlo ter ga suval proti stopnicam v klet. Med tem je Urlep potegnil iz žepa nož in zabodel v prsa svojega nasprotnika, ki se je zgrudil takoj na tla in umrl. Dne 14. t. m. je bil zaradi tega Urlep obsojen na dve leti težke ječe. — Zaradi tatvine je bil obsojen dne 15. t. m. 21-letni pohajkovec Jurij Sorle iz Radeč na pet in pol leta težke ječe. Mož je kradel po Stajerskem, Kranjskem in Hrvaškem. — Franc Krumpah, ki je z nožem zabodel posestnika Juga v gostilni Franca Zupane v Jmenem, je dobil pet let težke ječe. Jug je vsled dolžne rane umrl.

Skofjavar pri Vojniku. Zaslužen nabiratelj otrok za nemško šolo v Vojniku je gotovo naš Okoren, po domače Brinšek. Očka Okoren so bili nekdanj naš župan in že takrat so mnogo vedeli — zdaj pa še več. Prišlo jim je na misel, da so tisti ljudje najbolj slavni in najbolj pametni, ki zataje svoj materni jezik. Tudi se jim je zazdelo, da jim ranjka županska čast ni prinesla tiste slave, ki so jo po svoji brihtni glavi zaslužili. Zda so jo pa pogruntali ranjki župan. Djali so klobuk na glavo, in hajd na lov — na otroke. — „Tristo medvedov, da bi ne postal imeniten! Še celo za župana me lahko zopet volijo, če bo po sreči!“ Tako so djali očka Okoren pri sebi prav natiho in so šli. To je bilo tiste dni, ko so šli naš ranjki župan na lov. Od takrat se je lahko še mnogo zgodilo v glavi in zunaj glave Okornove, ker pravijo, da je Brinšek tako kunšten, da mu kar vre v glavi od same učenosti. Naj bo kakor hoče; danes Vas samo vprašamo: Ali je bila dobra zbirca? Okoren! Kdo Vam je bil nepokoren? Pri neki hiši so rekli očka: „Dajte mi vse štiri“, — ker so imeli samo štiri za šolo. Toda pri vseh štirih niso nič opravili. Prišli so Okornov očka tudi na Prekorje. Pa glej šmenta! Njegov lastni sin ni hotel prodati svojih otrok. Čast mu zato! Nekaj so jih pa le nalovili, in ti ga bodo volili, ko bo zopet županil nabiratelj Okoren. Iz hvaležnosti mu bodo še kupili takrat nove hlačke ter ga posadili na prav varen županski stolec, ki bo imel saj najmanj „eno nogo“, pa še celo iz koruznice, ki bo v „rajhu“ zrastle. Kaj ne, kaj takega še Škofja vas ni videla? Oh, še nekaj bi vas vprašal, očka Okoren, če se Vam ne mudi preveč po zbirci. Veste, jaz sem pač tak „bauerski kmet“, ki sem silno srečen, če z „gospodi“ govorim. Povejte mi, kako bi se Vi nemško podpisali, da bi bilo po „foršrift“? Na to Vam je treba že misliti, ker boste kmalu zopet župan. Ali bi ne bilo prav, ko bi Vam rekli odslej „Tajchorn“? Pa nič zamere. Tisti, ki so se Vam dali ujeti, se bodo prihodnjic spametovali in bodo poslali svoje otroke v tako šolo, kjer se morejo kaj naučiti. Tisti pa, ki so rekli, da naši otroci na „tajchorn“ nič ne razumejo, so pa lahko ponosni na to. Čast jim!

Iz Brežic. Okrajni zastop Brežic je tako netakten, da ne rabim ostrejšega izraza, da pošilja slovenskim zavednim županom nemška vabila na različna posvetovanja in kar je naravnost nesramno, vabi slovenske župane v izzivajoči in Slovence žaleči „Deutsches Heim“. Gospodje nemškutarji iz Brežic, če drugače ne morete rešiti svojega napufanega brloga, z denarjem slovenskih kmetov tega tudi ne boste storili. To si mi odločno prepovem! Več slovenskih županov je bilo tako ogorčenih nad tako nesramnostjo, da so dotično vabilo nazaj poslali in pristavili, da se bodo le tedaj odzvali takim vabilom, če bodo slovenska in če se jih bo vabilo v hišo, v katero lahko zahajajo tudi zavedni Slovenci. Prav tako! Ko bi tako delali vsi slovenski župani, potem bi se kmalu povsili greben tem posilinemskim pe-

telinom, ki so se slovenskega kruha nažrli, zdaj pa zaničujejo slovenski jezik. Slovenci iz Brežic, na noge, in na lastni zemlji bodite vi gospodarji!

Iz Vidma. Pribiti moramo enkrat pred celim svetom, da je to naravnost naroden škandal, da ima ugleden slovenski mož, ki stanuje nekje blizu Trbovelj, na svojem posestvu posebno v vinogradu za oskrbnika najbolj zagrizenega „Štajercijanca“. Če se v kratkem nič ne ukrene, bomo govorili natančneje, in postregli z imeni!

Visokošolcem kruha!

„In šel bo boj bojuvat brez upa zmage“, tako bomo lahko rekli o marsikaterem abiturijentu in akademiku, ko se bo odpeljal v tuje mesto. Edino izdatno podporo, ki jo slovenski akademiki uživajo v Gradcu, daja „podporno društvo za slovenske visokošolce v Gradcu“, ki deli podpore res pravično, ozirajoč se le na prosilčevo potrebo in pridnost. — Lani je bilo v Gradcu vseh organiziranih slovenskih akademikov 122, vseh slovenskih visokošolcev pa je bilo nekaj nad 130. Izmed organiziranih jih je bilo v pisarnah 10, študentov 12, samostojnih 51, od podpor pa jih je živelo 49. Toda izmed 51 samostojnih jih je gotovo polovica zadolženih. Nekateri akademiki pa nimajo več stalnih dohodkov na mesec kot 10 kron.

Da pa bo moglo podporno društvo začetkom zimskega tečaja pričeti uspešno delovati, je potreba, da ga vsi rodoljubi podpirajo. Zato, rodoljubi, dajte visokošolcem kruha! Prispevki se pošiljajo velespoštovanemu gosp. dr. Benjaminu Ipavcu, Karl Ludwig Ring 3, Gradec.

Za slov. graške akademike:
Phil. Albert Kramer. Phil. Fran Kotnik.

Cerkvene stvari.

Duhovske vesti. Nastavljeni so č. gg.: dr. Matija Slavič kot nemški pridigar v Celju, Ferdinand Pšunder kot mestni vikar v Ptuj; na novo nastavljeni so kot kapelani: Alojzij Leben v Galiciji; Anton Trinka us pri Sv. Andražu v Slov. gor.; Vincenc Kraner v Prihovi; Jurij Šumer pri Sv. Martinu v Rožni dolini; Josip Korosak pri Sv. Rupertu nad Laškim; Simon Šimonc pri Sv. Petru v Medvedovem selu; Franc Sinko v Pilštanju; Adolf Gril na Bizelskem; Nikolaj Jamšek v Loki pri Zid. mostu; Janez Hauptmann v Kamnici; kot provizorja č. gg.: Ivan Luskar v Kalobju; Janez Kozoderc v Skomarjih. — Prestavljeni so č. gg.: Avguštin Jager iz Hajdine v Ptuj; Josip Trafenik iz Loke v Hajdino; Josip Poplatnik iz Kamnice k Sv. Urbanu nad Ptujem.

Društvena poročila.

Zgodovinsko društvo za Spod. Štajersko bo priredilo dne 23. t. mes. predavanje. Predaval bo g. dr. Vrstošek o dr. Matiji Prelogu.

Slovincem marnberškega okraja! V nedeljo, dne 24. septembra t. l. vrši se v Vuhredu zborovanje novooživljene Ciril-Metodove podružnice za Vuhred in Marnberg. Pribitite ta dan vsi dobri Slovenci iz marnberškega okraja v Vuhred v gostilno h g. županu Zgermu, kjer se začne popoldne ob 3. uri posvetovanje, kako bo prerajeni podružnici postopati, da storimo Slovincem marnberškega okraja tudi gledé prekornostne Ciril-Metodove družbe svojo slovensko dolžnost! Na svidenje torej v nedeljo!

Kapelsko bralno društvo priredilo je dne 10. t. m. veselico. Vsled nepričakovanih ovir se ista ni izvršila v obsegu, kakor so prireditelji želeli; vendar pa se je obnesla povoljno. Vsem, ki so kakorkoli pripomogli k povoljnemu izidu in posebej vrlemu organizatorju mladeniških in dekliških zvez veleč. g.

Gomilšek za navduševalni govor — izreka iskreno javno zahvalo — odbor.

Zahvala. Podpisana Čitalnica izreka tem potom najizkrenejšo zahvalo vsem onim, ki so pripomogli, da je sprejem izletnikov Murskega in Varaždinskega Sokola v Ormož dne 10. septembra t. l. tako lepo uspel. Zahvaljuje se v prvi vrsti vsem mnogim dobrotnikom iz Ormoža in okolice, Središča, Huma, Velike Nedelje, Ivanjkovec, Samužan itd., ki so v ta namen darovali bodisi denar, jestvine ali vino; potem slavnima posojilnicama: ormoški in okrajni za zdatne prispevke; g. dr. Geršaku za prepustitev vrta; slavni trgovski in ormoški okoliški požarni brambi za slovesni nastop in vzdrževanje reda, ter vsem onim, ki so na katerikoli način pripomogli k takó veliki udeležbi in sploh vsem udeležencem. Prav posebno pa se zahvaljujemo cenj. gospem in gospodičnam iz Ormoža in okolice za obilni trud, ki so ga imele s pripravi, sprejemom, pozdravom in s postrežbo. — Ormoška Čitalnica, dne 16. septembra 1905. Predsednik: dr. J. Geršak. Tajnik: A. Rosina.

St. Jurij ob juž. žel. Katol. bralno društvo se iskreno zahvaljuje vsem fantom in dekletom, ki so pripomogli, da se je prostor pred posojilnico in bralnim društvom tako okinčal z venci za XX. Ciril in Metodovo zvezino skupščino. Posebno se pa še zahvalimo vsem dekletom, ki so se tako naklonjene skazale ob tej priliki društvu, ki pa še niso udinje. Ob tej priliki pa vabimo vse šentjurske fante in dekleta, da pristopijo k bralnemu društvu, ker društvo Vam nudi toliko lepega in zdravega berila in to vse le za 1 krono na leto. Vsak naroden fant in mladenka mora biti ud bralnega društva, tako priporoča kršč. soc. zveza v Ljubljani!

Gospodarske stvari.

Deželna vzorna klet in klet deželne hiše. Zveza kmetijskih zadrug na Štajerskem je sklenila na korist štajerskemu vinstvu pospeševati prodajo vinskih pridelkov; posreduje prodajo vina, odnosno vredila je v ta namen v Algersdorfu pri Gradcu primerno vinsko klet. Ta zapričeta akcija na hasek pridelovalcev in vživalcev vina se dobro razvija in omogočuje, da se obstoječa zvezina klet posuše v deželno vzorno klet, v katero se bodo sprejemala vina iz vseh štajerskih vinskih okolišev. Štajerski deželni odbor je sklenil, da odstopi zvezi s 1. novembrom t. l. klet deželne hiše v Gradcu, ki je brezdvomno kaj pripravna za pospeševanje in spopolnjevanje omenjene akcije. Zveza pripravlja že vse potrebno, da bo deželna vzorna klet služila svojemu namenu; skrbi zlasti za pristna domača štajerska vina, da primerno opremi klet deželne hiše in dobro postreže že dosedanjim odjemalcem ter jih zadovolji v vsakem oziru. Potrebovala bode v ta namen okroglo 1000 do 1500 hl vina od domačih producentov iz vseh štajerskih okolišev. Priporoča se, da vinski pridelovalci prijavljajo za oddajo določeno množino vina lastnega pridelka zvezi kmetijskih zadrug. Zgoraj označeno akcijo je tem bolj pozdravljati, ker ne bode služila le namenu producentov, da svoje naravne vinske pridelke lažje vnovčujejo, ampak služila bode tudi splošnosti, ker bode skrbela in pospeševala, da se bode le pristno naravno vino točilo in prodajalo. Zveza kmetijskih zadrug na Štajerskem v Gradcu.

Društvena naznanila.

Bralno društvo Staritrg pri Slovenjgradu priredi v nedeljo, dne 24. t. m. ob 3. uri popoldan veselico v gostilni g. Rudna s sledečim vzporedom: 1. Pozdrav gostov. 2. Občni zbor „Bral. društva“. 3. Podučen govor. 4. Igrokaz „Svoji k svojim“. Prosta zabava s tamburanjem, petjem in šaljivimi prizori. Z ozirom na to, da se pri nas le redkokdaj priredi in da je govor prevzel obče znan govornik iz oddaljenega kraja, pričakujemo obilne udeležbe. Ker bodo tudi mladeniči nastopili z navduševalnimi govori, zato upamo, da nas bo še posebej mladi svet v obilnem številu posetil.

Katol. delav. društvo v Puščavi bo imelo svoj letni občni zbor dne 1. oktob. 1905 po službi božji v

K. Miklavc
v Rušah.

Naznanilo.

Iz deželne sadjarske šole v Gleisdorfu pri Gradcu in Bruku ob Muri se bodo oddajale v jeseni 1905 oziroma spomladi 1906 sledeče spodaj navedene vrste jabolk in brushek in sicer skupaj 36.800 komadov. Oddajala se bodo samo na štajerske kmete za znižano ceno 1 komad 70 vin. (izključno zavitka in pošiljatve).

Na Gornje Štajersko se bodo oddajale od jabolk samo vrste: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 18 in 20; od brushek samo vrste: 1, 8, 9, 10 in 13.

Naročila se morajo doposlati deželnemu odboru štajerskemu do konca decembra 1905. Naročilu se mora priložiti potrdilo občinskega urada, da je naročnik kmetski posestnik v dotični občini. Če naročnik želi, da se mu drevesca dopošljejo že jeani t. l., mora to odločno naznaniti ter naročilo doposlati do konca oktobra 1905. — Došlim naročilom se bo po vrsti ugodilo, dokler je kaj v zalogi.

Več kakor 120 komadov se ne bo oddajalo na enega posestnika ter je vsak pasestnik zavezan, vsaditi prejeta drevesca na svojem posestvu. Drevesca se oddajajo samo proti takojšnjemu plačilu.

Seznamek jabolčnih in brushevih drevesc, ki se bodo oddajala v sadni perijodi 1905/6:

Jabolka	v Gleisdorfu			v Bruku		
	visoka	srednja	pritlikava	visoka	srednja	pritlikava
1. Astrahan beli	—	—	—	87	—	—
2. Karlamovski	235	10	46	100	70	—
3. Kardinal	370	70	—	200	70	—
4. Gravensteiner	595	10	57	200	70	—
5. Ribston pepin	288	105	30	20	200	20
6. Landsberger reneta	—	—	—	130	1000	—
7. Zimska zlata parmena	—	—	—	20	400	30
8. Danska Kant-jabolka	—	—	—	—	50	80
9. Rumeni žlahtnič	—	—	—	—	90	70
10. Princ-jabolka	—	—	—	14	90	—
11. Mošancke štajerske	3820	200	—	80	250	—
12. Bellefleur rumeni	1690	85	124	—	—	—
13. Ranada-reneta	4245	525	325	—	—	—
14. Ananas-reneta	706	775	176	—	—	—
15. Baumanova reneta	195	—	—	—	—	—
16. Prestolonasl. Rudolf-jabol.	860	63	63	—	—	—
17. London pepin	19975	100	83	—	—	—
18. Bobovec renski	2100	320	—	54	1000	—
19. Huberjeve moštnice	435	60	—	—	—	—
20. Lešnike rudečkaste	76	—	—	—	20	—
21. Cokrove oranžaste renete	195	—	—	—	—	—
22. Damason reneta	555	135	40	—	—	—
Hruške	visoke srednje			visoke srednje		
	visoke	srednje	pritlikave	visoke	srednje	pritlikave
1. Dielove maslenka	492	59	400	15	120	330
2. Liegelove maslenke	355	15	29	—	—	—
3. Sterkmanove maslenke	330	18	85	—	—	—
4. Hsrdenput zimske maslen.	490	55	240	—	—	—
5. Dekanske zimske hruške	115	55	227	—	—	—
6. Postrvne hruške	83	15	130	—	—	—
7. Josipina Mihelska	65	10	190	—	—	—
8. Dobra Lujiza Avraska	870	18	310	30	200	350
9. Solnogradčanke	25	60	—	13	120	200
10. Weilerjevs moštnice	2060	430	—	—	32	—
11. Jelenke	780	60	—	—	—	—
12. Rounelt-hruške	170	—	—	—	—	—
13. Boscove stekleničarke	—	—	—	40	135	—

Gradec, dne 5 sept. 1905.

628 3—1

Od deželn. odbora štajerskega.

Pozor! Citaj!
Bolnemu zdravje!

440 52-11

Pozor! Citaj!
Slabemu moč!

Pakraške kapljice in slavonska zel, to sta danes dve najpriljubljenejši ljudski zdravili med narodom, ker ta dva leka delujeta gotovo in z najboljšim uspehom ter sta si odprla pot na vse strani sveta.

Pakraške kapljice: Delujejo izvrstno pri vseh žledodnih in črevesnih boleznih ter odstranjujejo krče, boleti iz želodca, vetrove in čistijo krali, pospešujejo prebavo žganjajo mlie in velike gliste, odstranjajo mrzlico in vse druge bolezni, ki vsled mrzlice nastajajo. Zdravijo vse boleti na jetrih in vranici. Najboljše sredstvo proti boleti maternice in

madron; zato ne smejo manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši. — Naj vsakdo naroči in naslovi: **Peter Jurišić, lekarnar v Pakracu št. 100, Slavonija.** — Denar se pošilja naprej ali s poštanim povzetjem.

Cena je sledeča (franko na vsako pošto): 12 stekleničic (1 ducat) 5 K, 24 stekleničic (2 ducata) 8 K 60 v, 36 stekleničic (3 ducati) 12 K 40 v, 48 stekleničic (4 ducati) 16 K, 60 stekleničic (5 ducatov) 18 K. Manj od 12 stekleničic se ne razpošilja.

Slavonska zel: Se rabi v vprav sijajnim in najboljšim uspehom proti zastarelemu kašlju, bolečinam v prsih, zamolklosti, hripavosti v grlu, težkemu dihanju, astmi, proti bodanju, kataru in odstanjuje goste slinice ter deluje izvrstno pri vseh, tudi najstarejših prsnih in pljučnih bolečinah.

Cena je sledeča, (franko na vsako pošto): 2 originalni steklenici 3 K 40 v; 4 originalne steklenice 5 K 80 v; 6 originalnih steklenic 8 K 20 v.

Manj od dveh steklenic se ne razpošilja. Prosim, da se naročuje naravnost od mene pod naslovom:

P. Jurišić, lekarnar v Pakracu 100, Slavonija.

Okrajna hranilnica v Kozjem

obrestuje hranilne vloge po 4 K 25 v od 100 K in daje posojila na zemljišča proti 5% obrestovanji. 614 3—2

Rentni davek plačuje hranilnica sama.

Zdravje je največje bogastvo!

Kapljice sv. Marka.

Te glasovite in nenadkriljive kapljice sv. Marka se uporabljajo za notranje in zunanje bolezni.

Osobito odstranjujejo trganje in otekanje po kosteh v nogi in roki ter ozdravijo vsak glavobol. Učinkujejo nedosegljivo in spasonosno pri žledodnih boleznih, ublažujejo katar, urejujejo izmeček, odpravijo naduho, bolečine in krče. Pospešujejo in zboljšujejo prebavo, čistijo kri in čreva. Preženo velike in male gliste ter vse od glist izhajajoče bolezni. Delujejo izborno proti hripavosti in prehlajenju. Lečijo vse bolezni na jetrih in slezih ter koliko in ščipanje v želodcu. Odpravijo vsako mrzlico in vse iz nje izhajajoče bolezni. Te kapljice so najboljše sredstvo proti bolezni na materici in madronu ter ne bi smele manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši. Dobiva se samo: **Mestna lekarna, Zagreb**, zato se naj naročujo točno pod naslovom: 483 20—10

Mestna lekarna, Zagreb, Markov trg št. 68, poleg cerkve sv. Marka

Denar se pošilja naprej ali pa povzame. Manj kot ena dvanajstotina se ne pošilja. — Cena je naslednja in sicer franko dostavljena na vsako pošto: 1 ducat (12 steklenic) 4 K, 4 ducate (48 steklenic) 14 60 K, 2 ducata (24 steklenic) 8 K, 5 ducatov (60 steklenic) 17—K, 3 ducate (36 steklenic) 11 K.

Imam na tisoče priznanih pisem, da jih ni mogoče tu tiskati, zato navajam samo imena nekaterih gg., ki so s posebnim vspehom rabili kapljice sv. Marka ter popolnoma ozdravili. Ivan Baretinčič, učitelj; Janko Kisur, kr. nadlogar; Stjepan Borčić, župnik; Ilija Mamić, opankar; Zofija Vukelić, čivilja; Josip Seljanić, seljak itd. **Ustanovljena 1. 1360.**

Mestna lekarna, Zagreb,

Markov trg št. 68, poleg cerkve sv. Marka.

Zdravje je največje bogastvo!

Franc Korošec

trgovec z železom in mešanim blagom

Gornja Radgona

587
6—4

priporoča svojo bogato zalogo železa, nagrobnih križev, kotlov, štedilnikov, železnih pečij in posode po najnižjih cenah in solidni posrežbi.

Konjak

iz starega, domačega vina, prodaja franko 4 steklenice 12 K, 2 l. 16 K, novo naravno Franc žganje 2 l K 9'60, žganje iz drožja, tropin in vinskih ostankov 2 l K 5'60. 85 48—29

BENEDIKT HERTL,

posest. graščine Golič pri Konjicah. Štajersko. — Zaloga pri Alojzu Quandestu v Mariboru, Gosposka ulica.

B. Talento,

prodajalna drv in premoga
Maribor, Mellingerstrasse 12

se priporoča. Naročila se tudi sprejemajo v trgovinah J. Janšek, F. Hartinger, O. Weingerl v Tegetthoffovi ulici, M. Berdaja, Sofijni trg, Filiala Weigert Bismarkova ulica in v hočki mlekarni Sammerlingova ulica. 62 26—20

Izdelovatelj godal

FRANC PERC

v Mariboru

Grajski trg št. 3

priporoča svojo veliko zalogo godal, kakor: gosle od gld. 1'80 naprej; loke, škatlje ali vreče za gosli; citre od 6 gld. naprej; violo, čelo, base, flavte, klarinete, oboe, trompete (Flügelhorn) iste tudi v basu itd. — Vsake vrste strune, trpežne in čisto doneče, kakor tudi vsa dela za godala.

Popravila se izvršujejo hitro in strokovnjaško. 617 2—2

Najlepša priložnost!

Sledeče blago priporoča uljudno podpisani po čudovito nizkih cenah.

2

Rjuhe (prti) brez šiva, kompletna velikost, samo 80 krajcarjev!

Za naročilo zadostuje tudi dopisnica!

Odeje iz flanela, iz najboljših Himalaja volne, kompletno dolge in široke	1 komad sedaj samo	gld. 1-10
Obrisalke, za gospodinjske priprave, posebno močne	pol ducata	" " " 1-10
Namizni prti, zelo trpežni, barvani, veliki	1 komad	" " " —45
Obrisalke za posodo, rdeče in modro pisane	pol ducata	" " " —50
Namizni prti, iz platnenega damasta, beli	1 komad	" " " 1-10
Servijete, iz platnenega damasta, rožnati vzorci	pol ducata	" " " 1-20
Posteljne predproge, kompletne, velike	1 komad	" " " —40
Žepni robci, beli ali barvani	pol ducata	" " " —48
Močno platno	1 komad 20 metrov	" " " 3-60
Domače platno	1 " 20 "	" " " 4-20
Vojaško platno	1 " 20 "	" " " 3-60
Posteljna oprava, barvana, rdeča ali modra	1 " 23 "	" " " 4-50
Močni šifon, bel, najboljša vrsta	1 " 23 "	" " " 3-60
Konfekcijsko platno, belo, zelo močno	1 " 23 "	" " " 6-60
Atlas-gradl za postelje, bel, rožnat, 120 cm širok	1 " 1 meter	" " " —50
Pukano perje, brez prahu	1 kg	" " " —95
Angin za napolnjevanje perja, rožnate ali rumene barve	1 meter	" " " —28
Obrisalke (frotier), beli, z lepimi reki	1 komad	" " " —23
Odeje, (šivane) iz najboljšega turškega kretona ali ruša	" " "	" " " 1-90
Zastori, iz čipk ali sukneni, dva dela, za eno okno	" " "	" " " 1-80
Kavina garnitura, obstoječa iz 1 kavinega prta in 6 servijet	" " "	" " " 1-20
Suknene obleke za otroke od 3—9 let	" " "	" " " 2-20
Stajerski kostimi za otroke od 3—9 let	sedaj samo	3-50 gld. do 4-—
Suknena obleka za fante od 9—13 let	" " "	" " " 5-—
" " " gospode, trpežna, vsaka velikost	" " "	" " " 8-50
Modna " " " najfinejša vsaka velikost	sedaj samo	10 gld. do 13-—
Suknene hlače " " " vsaka velikost	sedaj samo	2-30 gld. do 3-—
Stajerska obleka za gospode, vsaka velikost, za zimski čas	sedaj samo	gld. 13-—
Loden v vseh barvah za ženske obleke	1 meter	" " " —32
Barhent za obleko in perilo	1 " "	" " " —18
Predpasniki, ki se lahko na obeh straneh nosijo	1 komad	" " " —48
Jegrove zimske srajce, za moške in ženske, zelo gorke, vsaka velikost	1 komad 70, 80, 90 kr.	" " " "
Moške spodnje hlače (gatje) iz ružavega platna ali cvilba, jako močne	1 komad 50 kr., 3 kom. 1-40 gld.	" " " "

Za naročilo zadostuje tudi dopisnica!

 Samo v Mariboru, Grajski trg št. 2.

Alojzij Gnušek, zaloga suknenega, modnega, platnenega in konfekcijskega blaga

„Pri Amerikancu“.

Veliki koncert

umetnice na goslih 629 2-1

Marice Herites

iz Prage se bo vršil

v nedeljo, dne 1. oktobra 1905

v veliki dvorani Narod. doma v Mariboru.

Začetek ob 8. uri zvečer.

Vstopnina: V parterju: sedeži I. vrste 4 K, II. vrste 3 K, III. vrste 2 K, stojišča 1 K, za dijake 60 h; na galeriji: sedeži 1 K, stojišča 60 h.

Čisti dobiček se porabi v dobrotelne namene.

Klub Čehov v Mariboru.

Zniževalna dražba.

V nedeljo, dne 24. t. m. bo v Vučji vesi (proga Spielfeld—Ljutomer, postaja Bučecovci, v gostilni g. Matjaža Lebar, popoldne ob 5. uri javna dražba za zidarsko in tesarsko delo za stavbo šolskega poslopja v Vučji vesi. Založnina (vadium) znaša 10 % od izklicne cene. Proračun in načrti so pri g. Lebarju, načelniku kraj. šol. sveta Vučja ves, od dne 17. t. m. na ogled. 627 1-1

Krajni šolski svet Vučja ves,
dne 13. sept. 1905.

Lebar, načelnik.

Vizitnice

priporoča

tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Izdajatelj in založnik „Katol. tisk. društvo“.

Odgovorni urednik: Fardo Leskavar.

Tisk tiskarne sv. Cirila.

Današnji list ima „Naš Dom“ kot prilogo.

Nagrobne križe

železne, jako močne, s krasnimi, v ognju pozlačenimi okraski, priporoča po zelo nizkih cenah 644 6-1

Štefan Kaufman

trgovec z železnino v Radgoni.

Vsem posestnikom vinogradov!

Naznanjam s tem, da bom imel meseca novembra in prihodnje spomlad več tisoč suho cepljenih trt na prodaj in sicer cepljene na Rip. Portalis: 2000 zlahtnina bela in rdeča, 10000 Laški rilček, 1500 Nemški rilček, 2000 Silvanec, 500 Kapčina modra, 2000 beli Burgundec, 2000 Rulandec, 2000 Traminec, 1000 Šipon rumeni. — Cepljene na R. Monticolo: 1000 Laški rilček.

Prodajam le edino I. vrste dobro zaraščene in lepo vkoreninjene trte po 140 K 1000 komadov. Divjake od R. Portalis prodajam po 20 K 1000 kom. Pri naročilu blagovolite poslati 20 % are od naročene svote.

Trte se pošiljajo le v od trtne uši okužene kraje.

Naročila za v jeseni odvzete trte sprejemam do 5. novembra t. l. — Naročila za spomlad pa, dokler bo kaj zaloge. — Zabojev in voznine na kolo-dvor ne računam. 632 10-1

Anton Slodnjak,

trtnar pri Sv. Lovrencu v Slov. gor.,
pošta Jeršinci pri Ptuj.